

представи себеси оу предислѣбіето: за дася оувѣри ѡнъ, който приѣмва неговото посланіе, и да положи склонность, за да исплони совершенно неговото вопрошеніе.

Обаче пакъ ѣ протѣвно, и смѣшно да оупотревлѣва нѣкой всѣкогажъ, всѣ ѣднѣ предислѣбіе оу неговите посланій, и кѣнаги да вопрошава за здравіето, ѡногова, кѣмъ то писѣва.

За разказаніето вещественое.

Многажды въ ѣднѣ посланіе спослѣдоватъ много-разни причини: и тако посланіето подобѣва да ѣ со-гласно, и расказаніето да бѣва равно, съ ѡныя рѣботи, за който показва посланіето: сирѣчь, первомъ подобѣва дася полагаатъ подостослѣвніите расказаніи, и дася изричатъ съ поѣче рѣчи: второмъ, послѣ малослѣвніите, съ малко хѣраті, и всѣкое новорасказаное да започѣва съ нѣвыи начѣтокъ, чрѣзъ ѣдинаго великаго бѣкѣва (слѣва).

За ѡкончаніа слѣва.

И тѣка спослѣдоватъ нѣколико политѣскіи нарѣчи, какѣто и оу личніите-посѣрѣній: отъ който сѣ старѣаха тарѣвцыти, който полагаатъ оу тѣхните посланій, ѣдно ѡкончанное слѣво лаконѣско. То ѣ многократко, обаче ѡныя тарѣвцы оупотревлѣватъ да при-ничатъ личнители ѡвстоѣтелства и ѡвзѣтелства.

Ѡкончаніе слѣва на посланіето, подобѣва да и-зѣира отъ това сѣмото посланіе: и дася содерѣава, и да ѣ прилично, непрѣдно, и совѣсмъ согласно съ рѣ-ботата, за коѣто писѣва: обаче достосмѣшно вѣ было